

Arrest

nr. 154 724 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2010 dient verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze visumaanvraag wordt op 10 juni 2011 geweigerd.

Op 29 juli 2011 dient verzoeker een nieuwe visumaanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 november 2011 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Verzoeker wordt op 1 december 2011 ter kennis gesteld van deze beslissing.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven gelden als volgt:

“Op datum van 29/07/2011 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door C. M. [...], geboren op [...], van [...] nationaliteit, om zijn moeder in België, S. C. C. [...], geboren op [...], van [...] nationaliteit gehuwd met V. P. [...], geboren op [...], van Belgische nationaliteit teervoegen als zijnde kind ten laste;

Overwegende dat art. 40ter van hoger vermelde wet bepalen dat bloedverwanten in neergaande lijn dienen aan te tonen dat zij ten laste zijn van hun familielid in België en dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.

Overwegende dat er uit de voorgelegde bewijzen zijn van geldtransfers er niet kan worden aangetoond dat de betrokkene daadwerkelijk en over een redelijke termijn ten laste is van de referent in België. Betrokkene legt slechts 1 bewijs van geldoverschrijving voor de welke aan hem werd overgemaakt in 2011, namelijk op 23/06/2011.

Bijgevolg kan betrokkene niet als ten laste van zijn moeder en haar echtgenoot worden beschouwd en Wordt het visum gezinshereniging geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsverplichting en tenslotte zou verweerder een manifeste beoordelingsfout hebben gemaakt.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijke maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond daadwerkelijk en over een redelijke termijn ten laste ten zijn geweest van de referent in België.

Volgens verweerder werd er slechts één bewijs van geldoverschrijving, hem overgemaakt in 2011, neergelegd.

Dat evenwel verweerder nalaat rekening te houden met de door verzoeker neergelegde bewijzen van geldoverschrijving overgemaakt door de referent in België aan verzoeker in 2010.

Dat verweerder gehouden was te motiveren waarom de met de door verzoeker neergelegde bewijzen van geldoverschrijving door de referent in België overgemaakt aan verzoeker in 2010 geen rekening kan worden gehouden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu met alle door verzoeker neergelegde stukken geen rekening werd gehouden en geenszins werd gemotiveerd waarom met deze door verzoeker neergelegde stukken, met name

bewijzen van geldoverschrijving door de referent in België overgemaakt aan verzoeker in 2010, niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker daadwerkelijk en over een redelijke termijn ten laste is van de referent in België.

Dat verzoeker eveneens ter staving van zijn aanvraag bewijzen van geldoverschrijving overgemaakt aan zijn zus, K. C., heeft neergelegd.

Dat immers, nadat verzoeker ingevolge het indienen van een eerste asielaanvraag in januari 2011 niet meer in het bezit was van zijn paspoort, de referent in België genoodzaakt was geld over te schrijven naar verzoekers zus nu voor het afhalen van via Western Union overgezonden geld een paspoort noodzakelijk is (en dus verzoeker hiervan niet meer in het bezit was).

Dat derhalve verweerder, bij het beoordelen van verzoekers aanvraag, geenszins heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker, ingevolge het indienen van een visumaanvraag in januari 2011 (en tevens in juli 2011) bij de Belgische ambassade te Manilla, niet meer in het bezit was van zijn paspoort en dus de referent in België geldoverschrijvingen ten aanzien van verzoeker diende te laten gebeuren via verzoekers zuster.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht nu met alle door verzoeker neergelegde stukken geen rekening werd gehouden en geenszins werd gemotiveerd waarom deze door verzoeker neergelegde stukken, met name bewijzen van geldoverschrijving door de referent in België overgemaakt aan verzoeker via verzoekers zus, niet konden weerhouden worden als bewijs dat verzoeker daadwerkelijk en over een redelijke termijn ten laste is van de referent in België.

Dat er sprake is van onterechte weigering van het visum gezinshereniging door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, met name dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de neergelegde bewijzen van geldoverschrijving gemaakt in 2010.

Uit het administratief dossier blijkt dat er meerdere geldoverschrijvingen zijn gebeurd op naam van verzoeker in 2010, zijnde op 25 januari 2010, 30 maart 2010 en 20 mei 2010. Verweerders stelling dat *"Uit deze motivering kan afgeleid worden dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle bewijzen van geldtransfers, dus ook die van 2010, doch dat er slechts 1 bewijs voorligt van 2011, met name d.d. 23 juni 2011, het geen onvoldoende is om aan te tonen dat verzoeker gedurende een redelijke termijn ten laste is geweest van de referent in België."* kan niet worden gevolgd. De bestreden beslissing stelt dat er maar één bewijs is van een geldtransfert dat naar verzoeker – en niet naar de zus van verzoeker – werd overgemaakt. Uit de bestreden beslissing dient begrepen te worden dat er meerdere bewijzen van geldtransfers waren, maar dat verweerder maar één op naam van verzoeker heeft opgemerkt.

De Raad stelt echter vast dat er meerdere bewijzen van geldtransfers aan verzoeker werden overgemaakt in tegenstelling tot verweerder verkeerdelijk betoogt.

Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting aannemelijk.

Een verder onderzoek van de overige middelonderdelen en het overige middel dringt zich niet op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging op basis van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS